

HISTÒRIA

**“ TOTA LA FAMÍLIA ESTÀ
FORMADA PER PETITES
ESTRELLES ”**

26/03/2020

Ayelén Solimano Navas

1r ESO A

HISTÒRIA:

- Avi, Avi ! - van cridar la Mariona i en Marcel -Explica'ns una història de les teves, alguna de la teva epoca!
- No se..... No us esteu menjant la verdura i no us esteu portant massa bé. - Els vaig dir no gaire convençut.
- Ens portarem bé, t'ho prometem. -van suplicar.

Les històries que acostumava a explicar els encantaven a als petits, eren emocionants, però al seu germà gran, l'Ander, no. Deia que les meves històries eren ben normals, que anar a la guerra no n'era per tant. Bé, també s'ha d'acceptar que no se li pot fer res, és un adolescent de catorze anys com cap altre, ja no era un nen petit, i no li agraden les històries de vell com les meves.

“ D'acord, ” vaig pensar “ algun dia els hi hauria d'explicar, no? ”

- Nens. Nens! - Els vaig cridar - Us explicaré una història abans d'anar a dormir, pero amb les condicions següents: us heu d'acabar tota la verdura, heu d'aconseguir que el vostre germà deixi el mòbil i per últim.... No li podreu explicar la meva història a ningú, d'acord?

La Mariona i en Marcel es van mirar amb cara de por, intriga i emoció. Aleshores van dir tot cridant:

- Siiii! -I van començar a menjar-s'ho tot ràpidament. L'Ander, en canvi, seguia menjant tranquil·lament, no estava emocionat com els seus germans petits.

Al cap de mitja hora, ja havien acabat de sopar, s'havien rentat les dents i cadascú havia llegit dues pàgines del seu llibre preferit.

Aleshores, vaig entrar a l'habitació, i just quan anava a començar la meva història, em vaig adonar de que l'Ander estava mirant la seva tauleta. M'hi vaig apropar i li vaig dir:

- Escolta Ander, que fas?- Vaig preguntar pensant que estaria jugant.
- Llegir.- va dir sense afegir res més.
- Llegir?
- Si llegir. M'he descarregat la saga de "crepusculo" per l'ebook.

"Ebook?" vaig pensar " la seva mare m'havia explicat per a que servien, pero no m'havia dit que era tan semblant a una tauleta". Ho vaig deixar córrer.

El vaig deixar acabar la pàgina que tenia a mitges i li vaig dir que demà podria seguir llegint-lo.

- Nens, poseu-vos tots al meu llit que podreu sentir millor la història.

La petita Mariona va anar corrents cap el meu llit, era molt ràpida, però també molt impacient. Volia que comences ja a explicar-los la història. En Marcel, en canvi, no era tan ràpid, pero si impacient com la seva bessona. Així que va començar a empènyer l'Ander, perquè anés més ràpid.

Es van col·locar tots junts, i jo vaig recordar com eren les cose quan la seva avia encara hi era. Sempre s'estirava amb ells i els explicava contes que tenia a la biblioteca de casa. "Ai, la meva estimada Juliet" vaig pensar " si fosis aquí, si veiessis com han crescut, m'ajudaries amb ells, sobretot amb l'Ander. Des que vas marxar.....No ha estat el d'abans.

- Bé, -vaig començar a parlar - abans d'explicar-vos això, us he de dir un parell de coses. Pimer, és possible que no us ho creieu, és bastant complicat d'entendre. I segon, en aquesta història, hi surt la vostra àvia, la Juliet. Així que, seguuiu volent que us l'expliqui? - els vaig preguntar.

Els dos petits bessons es van agafar de les mans i van dir que si. I quan vaig mirar a l'Ander a punt de plorar, em van venir gane de plorar a mi també. Però no ho vaig fer, l'Ander va assentir i jo vaig continuar dient:

- Fa molt de temps, abans que es fes l'Apollo 11 i abans de que conegues a la vostra àvia, estava sol. Només tenia als meus padrins i tots els coneixements que em van donar els meus pares. Em van ensenyar que les estrelles també tenen vida, com tots nosaltres també em van ensenyar coses sobre els planetes, la gravetat, els forats negres, i moltes d'aquestes coses. Quan van morir, jo només tenia vuit anys, i encara me'n recordo del moment en que els vaig veure per últim cop, ells em van dir que estarien a fora unes setmanes, i jo els vaig abraçar amb moltes ganes. Però no van tornar. Em van explicar que havien relliscat i havien caigut. Jo no m'ho vaig creure, i vaig començar a investigar durant anys i anys, fins que un dia, als dotze anys, vaig descobrir que va passar i perquè.-vaig explicar abaixant el cap- A la casa on vivíem els tres junts, a la meua habitació, hi havia una trapa a sota l'armari. - els petits bessons van fer una exclamació amb admiració - Quan hi vaig entrar, només hi vaig veure cinc mobles amb set prestatgeries plenes de llibres. - Els nens es van decepcionar, l'Ander va esbufegar - Però el que em va semblar més curiós, va ser que cada moble tenia un número diferent sobre, el 13, el 37, el 41 i el 59. Però no vaig patir, allò no era més que una prova, un repte, perquè només jo pogués trobar el treball de la seva vida. Així que em vaig apropar al moble on hi havia un 41 i vaig agafar, del 7è prestatge, el 16è llibre-. Els bessons no ho van entendre, però l'Ander va dir "el dia del teu naixement, el 16 de Juliol de 1941." em vaig alegrar de que s'enrecordés.- Si, i en quant ho vaig fer el 1r moble es va moure sense tocar-lo i es va obrir una mena de porta. Vaig passar per un llarg passadís fins que hi vaig arribar, al seu laboratori secret. Però allà no només hi eren els seus experiments, hi havia el que seria un futur coet.- Es van quedar bocabadats, van pensar que allò era al·lucinant.- I evidentment, el vaig seguir construïnt segons els fulls que vaig trobar, exactament com m'havien

indicat els meus pares. Hi vaig treballar durant molts anys. Però als 23 anys, quan ja estava a punt d'acabar-lo, em vaig adonar de que em faltava una peça molt important. Així que quan va arribar el meu aniversari, vaig vendre tots els meus regals per a comprar-me la peça i alguns materials que em servirien per construir el tratge espacial. - Seguien escoltant, tot i que, en els petits, es notava que tenien molta son - El vaig acabar dos dies més tard, em vaig preparar i em vaig enlairar. Va passar tot un dia fins que la vaig trobar, ella era la més bonica que havia vist mai. Em va salvar d'un forat negre. La vostra àvia no era humana, era...- Aleshores em vaig adonar de que els bessons estaven adormits i ben abraçats.

Els vaig fer un petó, però quan estava apunt de sortir de l'habitació vaig sentir la veu de l'Ander que em deia:

- Avi, no marxis, acaba la teva història -. Em va dir dolçament.
- D'acord, per on anàvem?
- Acabaves de dir que l'àvia no era humana, pero aleshores, que era?
- La teva àvia era una estrella, Ander.
- Una estrella?
- Si, una estrella. I com que la gent encara no s'hi havia fixsat en ella li vaig donar el nom de Juliet. La vaig fer entrar a la nau, era el més bonic que havia vist mai. Ella m'entenia , però no sabia parlar, li vaig ensenya el que era bàsic "Hola", "Adéu", "si", "no",.... Però el que no m'esperava és que quan li vaig preguntar si volia venir a la terra em digués que si. La vaig portar amb mi de tornada i, amb el temps, va aprendre com parlar, com comportar-se, com vestir-se, que menjar i que no,... Amb el temps l'inevitable va passar.
- Amor...
- Si, Ander, ens vam enamorar, ens vam casar i vam tenir a la vostra mare i el vostre tiet. Però al cap d'uns anys el govern es va adonar de lo del coet, els hi vaig deixar la idea amb la condició de que el primer enlairament fos un 19 de Juliol.
- El dia que la vas conèixer- estava molt emocionat.

- Exacte, el dia més feliç de la meva vida, el 19 de Juliol. Però, tristament, aquella felicitat va durar fins que tu vas tenir sis anys.
- Quan ella va morir... - van començar a caure llàgrimes per les seves galtes.
- La Juliette no va morir pas, la vaig enviar a l'espai en quan el govern va descobrir el que era. Sinó l'haguessin convertit en un experiment com qualsevol altre, i això no ho pensava permetre.
- I no l'enyores? - va preguntar l'Ander tot plorant. El vaig abraçar afectuosament.
- És clar que l'enyoro, Ander. Això que t'explicaré ara és un secret en realitat, no li diguis això als teus germans però, cada 19 de Juliol pot baixar i estar-se tot un dia aquí, a la Terra.
- Avi, em podré quedar a dormir a casa teva el 19 de Juliol?
- Et pots quedar tots els dies que tu vulguis. Així et podré explicar més històries de la teva àvia sempre que vulguis -. Ell va somriure. - I ara a dormir, que s'ha fet molt tard.

Al dia següent, els pares dels meus nets van arribar. Els bessons ja estaven preparats, i de sobte l'Ander va aparèixer i va preguntar:

- Mama, papa. Em puc tornar a quedar a casa de l'avi avui també?- els seus pares es van quedar parats, mai havia demanat quedar-se més temps a casa meva, algun cop havia demanat marxar abans, però allò era nou.
- Ander fill, - li va dir la seva mare - no crec que l'avi vulgui que et quedis una altra nit, i ademés avui has quedat amb en Marc!
- Va mama, si-us-plau! pots cancel·lar lo d'en Marc o passar-ho a un altre dia!
- No pateixis filla, -vaig dir - jo me n'hi cuido.
- D'acord - va dir ella.

I quan estava a punt de marxar, l'Ander va dir:

- Mama! Per cert, també m'hi voldré quedar el 19 de Juliol!
- El 19 de Juliol?

- Si, aquell dia passa una cosa especial. - em va mirar.
- Tranquil·la! Ja ho sap li ho he explicat tot! -vaig dir tranquil·litzant-la.
- D'acord - va dir, es va girar per marxar - adéu petita estrella!

“Té raó,” vaig pensar “tota la familia està formada per petites estrelles”

FI